

skal sætte dem ind i nedlagte kaserner, eller man skal bruge planlovens bestemmelser, sådan som det her forslag til vedtagelse lægger op til. Jo, de belaster Danmark i allerhøjeste grad.

Det er dem, der i øjeblikket giver en overbelægningsprocent på landets asylcentre, det er dem, der i øjeblikket belaster myndighederne med at få deres sager behandlet, det er dem, som advokater i rigt mål lukrerer på i forbindelse med at få deres sager genoptaget og genoptaget og genoptaget. Jo, de belaster Danmark i allerhøjeste grad, og det med retorikken skal jeg nok selv svare for. Hr. Kalnæs skal ikke belære mig om, hvilken retorik jeg skal bruge.

Formanden:

Hr. Ebbe Kalnæs, og det er sidste gang.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Nu vil jeg prøve venligt og på en anden måde så: Kan jeg få en bekræftelse på, at der maksimalt, hvis vi tager dem, der er nordiske og danske – hvor vi kunne risikere, at det er statsborgere, der er kommet nede fra Tyrkiet engang – og lægger dem til også, er tale om 15.000, når der er tale om at forblive her? De andre er altså nogle, der er her i en kortere periode og bliver afvist og sorteret fra, fordi der rent faktisk ikke er grundlag for at give dem asyl. Det er 15.000, der er blivende, både når det drejer sig om familiesammenføring og dem, vi giver asyl efter konvention, § 9, § 7, stk. 2, og hele balladen.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Der er ikke så meget polemik om, hvordan tallet er, for alene familiesammenføringer er jo 12.514 for år 2000. Og jeg skal sige, at tallet allerede inden for de første måneder af det her år er vokset, både asylansøgere plus familiesammenføringer. Jamen det kan ikke nytte noget, at hr. Kalnæs ryster på hovedet, for det beviser de faktiske tal.

Men det er en diffus diskussion. Vi er bare grundlæggende uenige, CD og Dansk Folkeparti, om det her problem.

Formanden:

Er der flere, der ønsker ordet? (Ophold). Hr. Søren Søndergaard.

Søren Søndergaard (EL):

Ja, det er jo snart 11-12 timer siden, at vi fra Enhedslisten fremsatte et forslag til vedtagelse, som ikke har haft nogen betydning for debatten overhovedet, selvfølgelig, og som heller ikke har haft nogen som helst indflydelse på det forslag til vedtagelse, som er kommet fra regeringen – næsten ikke i hvert fald.

Men alligevel synes jeg jo måske, at det, at vi har fremsat det dér forslag til vedtagelse, gør, at der ligger en vis forpligtelse til, at vi så meddeler, hvordan vi vil stemme til de forslag, der ligger.

Og der er jo to forskelle på det forslag, vi selv har fremsat, og så det forslag, som er fremsat af regeringen. Den ene forskel er, at vores forslag placerer et ansvar for, hvorfor tingene ikke er gået, som de burde være gået. Det synes vi egentlig er meget rimeligt at man gør. Men på den anden side, hvis det fremadrettede er i orden, så er det heller ikke afgørende.

Den anden store forskel er, at der er en sætning i Socialdemokratiets og De Radikales forslag til vedtagelse, der lyder sådan her, at man opfordrer regeringen til, og jeg citerer, »at forstærke indsatsen for yderligere nedbringelse af sagsbehandlingstiden...« Forstærke indsatsen for yderligere nedbringelse af sagsbehandlingstiden!

Og så var det, jeg fandt denne her statistik frem fra Udlændingestyrelsen for at se, hvordan den nedbringelse, der skulle fortsætte, så kom til at se ud. Og der kan man se, at den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 1998 var 131 dage. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i 1999 var 105 dage. Og den gennemsnitlige sagsbehandlingstid i år 2000 var 162 dage.

Så er det, jeg spørger: Hvordan kan man lave en sætning, der hedder at forstærke indsatsen for yderligere nedbringelse af sagsbehandlingstiden, når sagsbehandlingstiden altså det sidste år er blevet øget med 50 pct.? Så skal man da i hvert fald ligesom vende den dér kurve fuldstændig på hovedet.

Men også dér kan man sige, at det er bare ord. Det afgørende er jo det, der står nedenunder. Det er det, der er det vigtigste, og det vil vi så godt kvittere for at man er nået frem til. Efter de dér 11-12 timers debat og 11-12 timers tænkepause er man nået frem til den konklusion, som vi sådan set havde, da vi kom, at det er nødvendigt at gøre noget ved sagsbehandlingstiderne, og at det er nødvendigt at gøre noget ved indkvarteringsforholdene.